

Ik ga waar jij gaat

Preek over Ruth 1:16-17

Te lezen: Ruth 1:7-19
Trouwdienst Harry Boonstra en Rebecca Recolito Tasno
8 november 1990

We lezen met elkaar uit de bijbel de geschiedenis van Ruth en haar schoonmoeder Naomi. Naomi was een Israëlitische, ooit met haar man en beide zonen uit Israël naar Moab gevlucht, omdat in eigen land hongersnood heerste. Haar zonen waren in Moab met Moabitische vrouwen getrouwd. Eén van hen was Ruth. Dan overlijdt eerst Naomi's man. En daarna haar beide zonen. De Israëlitische Naomi blijft in het buitenland achter met twee buitenlandse schoondochters. Dan wil Naomi weer terug naar haar eigen land. Haar beide schoondochters reizen met haar mee. Wanneer ze aan de grens van Moab en Israël zijn gekomen, zegt Naomi tegen haar schoondochters: 'Zouden jullie nu niet teruggaan? Jullie horen in Moab thuis! Daar ligt jullie verleden. Zoek daar ook je toekomst!' Eén van beiden maakt daarna rechtsomkeert. Maar de ander, Ruth, zegt tegen haar schoonmoeder: 'Ik ga met U mee de grens over. Uw volk is van af nu mijn volk. En Uw God is mijn God!'

Dit verhaal uit de bijbel roept in deze dienst natuurlijk bepaalde gedachten op. Waar liggen de overeenkomsten? Ruth kwam uit Moab; ze was een buitenlandse. Rebecca komt uit de Filipijnen. Gelukkig is een nicht van haar in deze dienst aanwezig. Die vertegenwoordigt Rebecca's familie, Rebecca's eigen land. Dat zal maken dat Rebecca zich vandaag niet zo erg een buitenlandse voelt, maar toch....

Ruth ging over de grens van haar Moab naar Israël, het Beloofde Land. Hier voelen we de vergelijking tussen Ruth en Rebecca al een beetje mank gaan. Afgezien nog van de vraag of je de Filipijnen met Moab zou kunnen vergelijken: Nederland is in ieder geval niet het Beloofde land! In het Bijbelverhaal verbinden op de grens tussen twee landen een schoondochter en een schoonmoeder zich aan elkaar. Maar in deze dienst zitten niet Rebecca en mevr. Boonstra naast elkaar, voor in de kerk. Het gaat vanmiddag niet om Rebecca en Harry's moeder. Maar om Rebecca en Harry zelf. Waar liggen de overeenkomsten tussen het Bijbelverhaal van Ruth en Naomi en het verhaal van Rebecca en Harry? Harry, Rebecca, net als Naomi en Ruth zijn jullie met elkaar onderweg. En in dit samen optrekken passeren jullie vandaag een grens. Naomi en Ruth kenden elkaar al jaren. Jullie delen al twee jaar op een intensieve wijze jullie leven. Vanuit wat jullie samen al hadden, ben je samen op reis gegaan naar grenspassages! In september zijn jullie voor de wet getrouwd. Vandaag passeren jullie een grens waarvan jullie beiden hebben gezegd dat die voor jullie nu belangrijker is. In de kring van familieleden, gemeenteleden, vrienden en bekenden zeggen jullie hardop tegen elkaar: 'We sluiten een verbond. Met de woorden van Ruth: Waar jij heengaat, zal ik heengaan.... De dood alleen zal scheiding brengen tussen jouw en mij.'

Het allermooiste van de grensovergang van deze middag is, dat jullie God aanroepen bij het verbond dat jullie ten aanhoren van ons allen sluiten. Met de woorden van Ruth: 'Jouw God is mijn God.' Dit zegt Harry tegen Rebecca. Dit zegt Rebecca tegen Harry. 'Jouw God is Mijn God.' Als mensen zulke dingen tegen elkaar zeggen, maakt God haast om er zelf bij te zijn. Zo is Hij: God is de kern van het verbond dat jullie

vanmiddag sluiten. Wat jullie samen hebben, hangt aan wat God met jullie heeft en jullie met God hebben. Dat bepaalt de kracht en de houdbaarheid van wat jullie samen hebben.

Als mensen van elkaar houden, als een man en een vrouw in liefde met elkaar verder willen, vallen er grote woorden: 'Ik blijf je trouw. Ik wil altijd bij je zijn. Als je grijs bent, zal ik je nog mooi vinden. Op je vijftigste zal ik ook van je buikje houden. Ik zal je helpen in je strijd tegen die onaangename karaktertrek van je!' Als mensen van elkaar houden, vallen er grote woorden. Niet omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand of de dominee dat wil. Maar omdat de geliefden dat zelf willen. De grootste woorden over de liefde worden gesproken in de intimiteit van samen op het bankje in het park! Liefde kan niet zonder grote woorden. Omdat de liefde zelf zo groot is. Zelfs nog groter dan onze grote woorden! Je doet aan het wonder van de liefde te kort, wanneer je als geliefden niet de grootste woorden durft te spreken die je tot je beschikking hebt. Je moet het hardop, zodat iedereen het kan horen, durven zeggen: waar jij heengaat, ga ik en waar jij zult slapen, slaap ik en jouw volk is mijn volk.....alleen de dood zal scheiding brengen tussen jouw en mij!

Het is een trend om te zeggen: je moet niet zulke grote woorden spreken. Je weet nooit wat er allemaal gebeurt in je leven, later. Laten we maar voorzichtig en bescheiden zijn. Laten we maar een toontje lager zingen. Mensen: de liefde zelf is te groot om zonder woorden te kunnen! Het zijn grote woorden die Harry en Rebecca straks tegen elkaar spreken: 'Waar jij zult heengaan, zal ik gaan.' 'Waar jij zult vernachten, zal ik vernachten.' 'Jouw volk is mijn volk!' 'De dood alleen zal scheiding maken tussen jouw en mij!' Grote woorden! Te groot voor onze tong. Te groot voor ons menselijk hart! De liefde is te groot voor ons. Er is er maar één die de liefde helemaal aan kan, helemaal beheert. Die weet wat Hij zegt als Hij zegt: 'Ik heb je lief.' Dat is God. God alleen kan liefhebben, ten einde toe. In de bijbel staat dat God zelf liefde is. Hij heeft niet alleen lief: Hij is liefde.

Harry, wij kennen elkaar langer dan vandaag. In de voorbereiding op deze dienst hebben we openhartig met elkaar gepraat. Ik mag van jou ook zeggen wat ik nu ga zeggen. Jij hebt de trouw waarmee God jou liefheeft in de afgelopen jaren aan den lijve gevoelt. Op een soms voor jou pijnlijke wijze. God weigerde om jou los te laten ook toen je Hem wel losliet. God bleef jou liefhebben. Dat we nu dit feest vandaag met elkaar vieren komt omdat God het liefhebben beheert, ten einde toe.

'Alleen de dood zal scheiding brengen tussen jou en mij.' Zijn deze woorden niet te groot om vanmiddag uit te spreken? De liefde waarmee God mensen liefheeft houdt zelfs bij de dood niet op. 'Stervend aan het kruis hield Jezus, Gods Zoon, God en mensen bij elkaar, bracht verzoening tussen hen tot stand'. Inderdaad: alleen de goddelijke liefde is liefde ten einde toe. Letterlijk! Het is liefde, zelfs dwars door de dood van Jezus heen.

Harry en Rebecca,

Jullie spreken straks grote woorden tegen elkaar. Woorden, te groot voor je eigen tong en voor je eigen hart. Maar op het moment dat je tegen elkaar zegt: 'Jouw God is mijn God', mag je geloven dat jullie liefde voor elkaar gedragen wordt door Gods liefde voor een ieder van jullie persoonlijk. Jullie beginnen vandaag niet. Jullie gaan niet van start. Maar jullie passeren een grens. En we zijn allen uitgenodigd om te horen wat deze grenspassage voor jullie betekent. Een grens scheidt verleden van

toekomst. Op deze grens zeggen jullie, met de woorden van Ruth, ook tegen elkaar: 'Jouw volk is mijn volk.' Een verbond dat je samen, en samen met God, sluit, is nooit een privé aangelegenheid. Daar staat een volk omheen. Als jullie tegen elkaar zeggen: 'Jouw volk is mijn volk', gaat het niet om het Filipijnse of Nederlandse volk. Het gaat dan in deze dienst om het volk van God, de gemeente van Jezus Christus. De grens van deze dienst scheidt verleden van toekomst. De toekomst gaat open. Op de grens zeggen jullie, ook tegen elkaar: 'Jouw volk is mijn volk'. Dat kan ook niet anders. Wie zegt: 'Jouw God is mijn God', moet ook zeggen: 'Jouw volk is mijn volk'. Want je hebt God nooit privé. Je hebt Hem altijd met zijn volk. Zo is God nu eenmaal! Omdat Hij van mensen houdt.

Het gaat op deze grens ook om verleden en toekomst en om dit volk van God, de gemeente van Jezus Christus. Over jullie verleden zijn met dit volk en binnen dit volk heel wat woorden gevallen. Laten we dat maar eerlijk zeggen. Als je het aandurft om de grote woorden van de liefde in deze dienst te spreken, moet je het ook aandurven om deze dingen te zeggen. Dat werkt ook genezend en toekomst scheppend. Laten we het tenslotte hardop en feitelijk zeggen. Ik weet dat jullie het zo beleven. En het kan toch niet anders of ook de hier aanwezige gemeenteleden beleven het zo. Als jullie op de grens van verleden naar toekomst tegen elkaar zeggen: 'Uw volk is mijn volk', is dat het feest van de trouw van Gods liefde.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Amos', is written on a light blue horizontal line.